

Arrest

nr. 61 191 van 10 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. MATTHIJS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 21 augustus 2010, verklaart er zich op 23 augustus 2010 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 28 januari 2011, verstuurd op 28 januari 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en sich van origine te zijn. U bent 21 jaar geleden geboren in de wijk X van de stad Peshawar, provincie Khyber Pashtunkwa. U studeerde tot de zevende graad waarna u begon te werken in de textielwinkel van uw vader. U trouwde op 18 januari 2010. Zes à zeven maanden na uw huwelijk trachtte uw overbuurman uw echtgenote te verkrachten. Samen met uw

vader kon u op tijd ingrijpen. U verwondde daarbij uw overbuurman. Diezelfde nacht werd u met de dood bedreigd door de vader van uw buurman en de volgende dag werd uw vader door hen geslagen. Daarop verhuisde u met uw familie naar de gurdwara, waar u enkele dagen verbleef voor u uw reis naar Europa aanvatte. U verliet met uw echtgenote op 21 augustus 2010 Peshawar om dezelfde dag in België aan te komen. Twee dagen later diende u een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een huwelijksakte neer.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- verzoekers kennis van de personen die hij zegt te vrezen is uiterst vaag en beperkt, wat ernstige twijfels oproept bij het geloof dat kan gehecht worden aan zijn asielmotieven;
- daarnaast kan verzoeker niet verduidelijken waarom hij, naast zijn verhuis naar de gurdwara, geen verdere stappen ondernam om zich tegen zijn burens te beschermen;
- voorts erkent de commissaris-generaal dat verzoekers thuisregio getroffen is door een openlijke strijd tussen de taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Om deze lokale problematiek te ontwijken zouden verzoeker en zijn familie zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. Zoals hij zelf ook aangeeft kennen onder meer de steden Hassanabdal, Lahore en Nanakana Sahib sikhgemeenschappen, waarbinnen zijn familie zich moeiteloos zou kunnen integreren. Bovendien blijkt zijn oom in Rawalpindi te wonen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In hoofdorde vraagt verzoeker om hem als vluchteling te erkennen.

Hij herhaalt zijn asielrelaas en stelt dat hij en zijn echtgenote door de feiten ernstig getraumatiseerd zijn en het voor hem dan ook niet gemakkelijk is om erover te praten.

Verder stelt hij dat de tolk op het Commissariaat-generaal Pashtou sprak, terwijl hij Punjabi spreekt. Hij stelt dat hij tijdens het gehoor verklaard heeft dat hij met zijn oom al twintig jaar geen contact meer heeft gehad en dus niet weet of hij nog leeft en dat deze belangrijke nuance ofwel niet juist vertaald is ofwel in de bestreden beslissing wordt verzwegen. Hetzelfde geldt voor de steden in Pakistan waar sikhs wonen. Verzoeker heeft tijdens het gehoor verklaard dat een verhuis naar deze steden een onevenredige inspanning zou vergen en geen veiligheid zou garanderen omdat de boosdoeners hem daar ook zouden vinden.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Hij vreest vooreerst dat hij zal worden vermoord als hij naar zijn land van herkomst terugkeert.

Verder verwijst hij naar de gevaarlijke situatie in de regio waar hij vandaan komt. Hij stelt dat hij niet kan verhuizen omdat het bestaande conflict zou kunnen uitdeinen. Hij herhaalt dat hij nooit gezegd heeft dat hij gemakkelijk naar een andere sikhgemeenschap kan verhuizen.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend aangezien hij zijn asielrelaas niet aannemelijk maakt.

De commissaris-generaal heeft immers terecht vastgesteld dat verzoekers kennis van de personen die hij zegt te vrezen uiterst vaag en beperkt is en dat verzoeker niet kan verduidelijken waarom hij, naast zijn verhuis naar de gurdwara, geen verdere stappen ondernam om zich tegen zijn burens te beschermen.

Verzoeker stelt dat hij ernstig getraumatiseerd is en het voor hem niet gemakkelijk is om over de feiten te praten, maar hij toont dit op geen enkele wijze aan. Hij legt immers geen geneeskundig getuigschrift voor en ook uit het gehoorverslag kan niet worden afgeleid dat hij ernstig getraumatiseerd was en moeite had om over de feiten te praten.

Daarnaast stelt verzoeker dat de tolk op het Commissariaat-generaal Pashtou sprak, terwijl hij Punjabi spreekt, maar hij toont niet aan dat dit een invloed heeft gehad op de weergave van zijn asielrelaas temeer daar verzoeker in zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 september 2009 uitdrukkelijk verklaarde Pashtou en Punjabi te spreken en hij ook de vragenlijst ten behoeve van het Commissariaat-generaal in het Pashtou heeft ingevuld. Bovendien heeft verzoeker op het einde van het gehoor uitdrukkelijk verklaard dat hij de tolk tijdens het gehoor goed begrepen had (gehoorverslag, 6).

Aldus geeft verzoeker geen aannemelijke verklaring voor de vaststellingen in de bestreden beslissing. Bijgevolg kan aan het asielrelaas geen geloof worden gehecht en maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij geïndeneerde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft gesteld dat verzoeker in Pakistan over een binnenlands vestigingsalternatief beschikt, zodat er geen reden is om verzoeker subsidiaire bescherming te verlenen op grond van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Het is immers niet onredelijk om van verzoeker en zijn gezin te verwachten dat ze zich vestigen in één van de steden in Pakistan waar sikhs wonen. Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn betoog dat een verhuis naar één van deze steden een onevenredige inspanning zou vergen, aangezien zo'n verhuis minder inspanning vergt dan een vlucht naar België. Verder wijst de Raad erop dat artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet hem oplegt om de algemene toestand te beoordelen op het tijdstip waarop de beslissing genomen wordt. De Raad kan dan ook geen rekening houden met de mogelijkheid dat het bestaande conflict zou kunnen uitdeinen.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het gehoor inderdaad verklaard heeft dat hij geen band heeft met zijn oom in Rawalpindi. Desondanks mag van verzoeker verwacht worden dat hij probeert om met deze oom contact op te nemen vooraleer hij besluit om met zijn gezin het land te ontvluchten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER